

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatelky **I. B.**, zastoupené JUDr. Renatou Volnou, advokátkou se sídlem v Brně, Pellicova 25, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 5. 2004, č. j. 56 Az 17/2003 – 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokátky JUDr. Renaty Volné **se určuje** částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 6. 5. 2004, č. j. 56 Az 17/2003 – 40, zamítl žalobu podanou stěžovatelkou proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 6. 5. 2003, č. j. OAM-372/LE-PA02-PA01-2003, kterým byla zamítnuta její žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že dospěl k závěru, že v postupu ministerstva nedošlo k žádnému pochybení, neboť stěžovatelka měla v průběhu správního řízení dostatek možností k tomu, aby uvedla vše, co považuje za důležité pro rozhodnutí o své žádosti a byla poučena o procesních prostředcích, které jako účastník správního řízení má k dispozici. Z pohovoru se stěžovatelkou vyplynulo, že Bělorusko opustila z důvodu dovolené v ČR, aby mohla navštěvovat manžela, který jako polský státní

příslušník má možnost volného pohybu na území České republiky. Ministerstvo se přezkoumávanou věcí podrobně zabývalo, přičemž vycházelo zejména z výpovědí stěžovatelky a z údajů v jejím cestovním dokladu. Stěžovatelka se nepřetržitě zdržuje na území České republiky od 13. 12. 2002, od té doby si 2 x prodloužila platnost pobytového víza a o udělení azylu požádala až poté, kdy byla jako cizinec bez povolení k pobytu zadržena Policií ČR a za účelem zajištění pro realizaci správního vyhoštění byla umístěna do zařízení pro zajištění cizinců v P.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatelka namítala nezákonnost rozhodnutí ministerstva způsobenou tím, že nebyl přesně a úplně zjištěn skutkový stav věci, důkazy, které si ministerstvo opatřilo, nebyly úplné a není logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně, čímž byl porušen § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále se stěžovatelka dovolávala názoru v Příručce postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků a citovala čl. 53 a upozornila na čl. 43. V doplnění kasační stížnosti učiněné na výzvu soudu stěžovatelka uvedla, že rozsudek krajského soudu napadá z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) až c) s. ř. s. Má za to, že napadený rozsudek je nezákonný s ohledem na ustanovení § 12 zákona o azylu, protože je známa situace v Bělorusku, kde totalitní režim, prezidenta L. pronásleduje osoby, které požádaly o azyl v jiné zemi a stěžovatelce v případě návratu hrozí pronásledování, eventuálně věznění. V této souvislosti opětovně poukázala na příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíka. Dále tvrdila, že došlo k nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení ustanovení § 14 zákona o azylu, protože dospěl-li soud k závěru, že nejsou podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, měl se zabývat otázkou humanitárního azylu, protože je vdaná za občana Polska, který jako občan Evropské unie se může usídlit v České republice a stěžovatelka do Polska nemůže, mohou jedině na území České republiky žít v normálním manželství. Stěžovatelka má za to, že je dán důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť již ve správním řízení měly být zkoumány podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Pokud se tak nestalo, měl krajský soud správní rozhodnutí zrušit. Na závěr stěžovatelka namítala, že v řízení před krajským soud měl o její žalobě rozhodovat senát a nikoliv samosoudkyně, jak to nakonec vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti popřelo její oprávněnost, neboť jak správní rozhodnutí, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkázalo na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky. K tvrzením, kterými stěžovatelka odůvodňuje oprávněnost kasační stížnosti a žádá o udělení azylu z důvodů humanitárních ve smyslu § 14 zákona o azylu ministerstvo poukázalo na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 5. 2002, sp. zn. 5 A 720/2000 a rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003. Z těchto důvodů navrhlo zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatelka v kasační stížnosti především s poukazem na ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. označila napadený rozsudek za nezákonný s ohledem na § 12 zákona o azylu a poukázala na situaci v Bělorusku, kde vládne totalitní režim s tím, že v případě návratu jí hrozí pronásledování, eventuálně i věznění.

Zákon o azylu vedle pozitivního vymezení předpokladů pro udělení azylu v § 12, § 13 a § 14 stanoví také vylučující důvody, při jejichž naplnění nelze žadateli azyl udělit. Tyto důvody jsou taxativně stanoveny v § 15 a 16 zákona o azylu. Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve.

V daném případě bylo pro prokázáno, což stěžovatelka ani nezpochybnila, že se na území České republiky zdržovala nepřetržitě od 13. 12. 2002, během této doby si 2 x prodloužila platnost pobytového víza a o udělení azylu požádala s poukazem na § 14 zákona o azylu dne 20. 3. 2003 poté, co byla dne 17. 3. 2003 zadržena Policií ČR a následujícího dne jí bylo doručeno rozhodnutí o správním vyhoštění. Protože byly splněny zákonné podmínky pro zamítnutí žádosti o udělení azylu ve smyslu § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, nemělo ministerstvo ani krajský soud důvod zabývat se splněním předpokladů pro udělení azylu podle § 12 a 14 zákona o azylu. Pochybení ministerstva v tomto směru krajský soud správně zhodnotil, neboť nebyl důvod, aby se ministerstvo v rozhodnutí o zamítnutí žádosti vyjadřovalo k důvodům pro neudělení azylu podle § 12 až 14 zákona o azylu. Proto z důvodů uváděných stěžovatelkou nelze vytýkat nezákonnost ani ministerstvu ani krajskému soudu.

Pokud stěžovatelka opakovaně poukazovala na příručky procedur a kritérií pro postavení uprchlíka, jedná se o poukaz zcela bezpředmětný, protože stěžovatelka požádala o udělení azylu podle zákona o azylu a nikoliv o přiznání postavení uprchlíka podle zákona č. 498/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Poslední námitka stěžovatelky týkající se obsazení soudu je zcela nesrozumitelná, protože byla-li žádost o udělení azylu zamítnuta, rozhoduje podle § 32 odst. 5 zákona o azylu v řízení o žalobě podle odstavce 2 písm. a) specializovaný samosoudce, přičemž podle citovaného ustanovení se jedná o žalobu proti rozhodnutí o žádosti o udělení azylu, jímž se tato zamítá jako zjevně nedůvodná. Stěžovatelka nijak nezdůvodnila, proč vyslovuje otázku, zda neměl v jejím případě rozhodovat ve věci senát a jakým způsobem to podle jejího názoru vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl.

O stěžovatelkou podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Stěžovatelce byla pro řízení o kasační stížnosti soudem ustanovena zástupcem advokátka a podle § 35 odst. 7 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 9 odst. odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátce odměna za dva úkony právní služby 2 x 1000 Kč

a podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 2 x 75 Kč, celkem tedy 2150 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. ledna 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu